

Arrest

nr. 131 264 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Fars en bezit u het Iraans staatsburgerschap. U bent afkomstig uit Teheran (Iran). U werkte in de autogarage van de echtgenoot van uw tante, I. P. A. (...). Sinds uw kindertijd leerde u muziek spelen. Uw droom was met muziek uw geld te verdienen. Sinds uw tienerjaren speelde u op huwelijksfeestjes westers-getinte muziek. U haalde uw klanten binnen via mond-aan-mond reclame omdat u uw zaak niet officieel registreerde. Tijdens de huwelijksfeesten werd u een vijftiental keer bij controles meegenomen door de politie. Omdat de soort muziek die u speelde verboden was, de feesten een gemengd publiek hadden en er alcohol werd geschonken, werd u geslagen. Af en toe vertelde u op de feesten politiek getinte moppen, waarbij u lachte met

de geestelijken. Ook brak men eens bij een dergelijke aanhouding uw vinger. Toen u ongeveer vijfentwintig jaar was werd u opnieuw op een huwelijksfeest aangehouden. U werd op het politiebureau met een ijzeren staaf geslagen, waarbij u drie tanden verloor. Soms kon u zichzelf vrijkopen door een som smeergeld neer te leggen. Tot een rechtszaak leidden uw aanhoudingen niet, maar u werd door de plaatselijke agenten slecht bekeken. In ongeveer 1380 (Perzische tijdrekening, komt overeen met 2001/2002 in de westerse kalender) werd u door een beslissing van de Revolutionaire Rechtbank uiteindelijk wel veroordeeld tot 120 zweepslagen voor alcohol en feesten. In dezelfde periode leerde u in uw wijk uw toekomstige echtgenote, N. S. E. (...), kennen. Na enige tijd vermoedde uw moeder dat N. (...) zwanger was en confronteerde ze u hiermee. Omdat u nergens van op de hoogte was, stelde u de vraag aan N. (...). Ze bevestigde u haar zwangerschap, maar zei u niet van wie ze het kind verwachtte. Omdat ze bang was voor haar religieuze familie wilde N. (...) een abortus laten uitvoeren. Aangezien ze geen abortus kon bekostigen, stal ze een som geld bij haar broer S. (...). Net voor ze de abortus liet uitvoeren kwam haar familie achter haar zwangerschap. Ze liet het kind alsnog weghalen. Wanneer haar broer vaststelde dat er een som geld bij hem ontvreemd was, sprak hij u erop aan en beschuldigde hij u van diefstal. U ontkende iets te hebben gestolen en offerde eens bij N. (...) te gaan vragen of zij er iets mee te maken had. S. (...) diende een klacht tegen u in wegens diefstal. Op het politiebureau werd u tijdens uw verhoor hardhandig aangepakt. U bleef herhalen dat u onschuldig was, maar dat u vermoedde dat N. (...) het geld had ontvreemd. Uw vader kwam tussen en stelde N. (...)’s broer voor hem te vergoeden. Door N. (...)’s geheim te onthullen voelde u zich verplicht N. (...) in bescherming te nemen en haar eer te redden in de ogen van haar familie. U vertelde in het politiekantoor dat u behalve een gewone vriend ook haar partner zou zijn geweest en dat ze van u zwanger was geweest. Na uw verklaring werd N. (...) opgeroepen en verhoord. Ze gaf toe zwanger te zijn geweest en een abortus te hebben ondergaan. De rechter veroordeelde u beiden tot opsluiting en zweepslagen voor het hebben van een relatie. U werd daarbij ook beschuldigd van verkrachting. Terwijl N. (...)’s straf werd afgekocht, werd u opgesloten. Ook kreeg u zweepslagen toegediend en werd u door de rechter verplicht N. (...) te huwen. U sloot tegen de zin van N. (...)’s familie een huwelijk af in 1380 (2001/2002). Omdat jullie geen echte relatie hadden besloten jullie in 1384 (2005/2006) het huwelijk te ontbinden. In 2005 vertrokken uw ouders naar België, waar ze nog steeds verblijven. U bleef met uw zus S. (...) achter in Iran. Omdat u geen goede relatie had met uw schoonbroer had u niet veel contact met uw zus. In de zevende maand van 1390 (september/oktober 2011) stond u in voor het organiseren van een huwelijksfeest in Karaj (Iran). U trad er ook op als muzikant. Tijdens het feest vielen agenten van de Niruye Entezami (reguliere politie) binnen en arresteerden u en de vader van de bruidegom. Nadat de vader van de bruidegom smeergeld betaalde werd hij vrijgelaten. U bleef aangehouden omdat u niet over de gevraagde som smeergeld beschikte. Bij het binnenkomen in het politiebureau werd u meteen door de dienstdoende officier herkend. Terwijl hij u met een tuinslang sloeg, riep hij u toe dat u ditmaal voor enkele jaren zou worden opgesloten. U werd in een cel opgesloten. Tijdens uw opsluiting kwam men u een papier brengen. Zonder het te lezen – u dacht dat het om een boete ging - tekende u het document. De volgende dag werd u voor een rechter gebracht om uw aanklacht te horen. U hoorde de rechter lezen dat u werd beschuldigd van het stelen van een GSM. Toen u opmerkte dat dit niet kon en u ontkende iets te hebben gestolen toonde de rechter u het document dat u de avond voordien had ondertekend. U zag dat er een zekere R. (...) een klacht tegen u had ingediend. U begreep hieruit dat men u een valse beschuldiging in de schoenen had geschoven om u zwaar te straffen. De rechter stelde u voor om een borgsom te betalen voor uw vrijlating. Omdat u niets bij had en de kennissen die u opbelde met de vraag u te helpen uw smeekbede negeerden, werd u opgesloten in de gevangenis van Kizil Hesar (Iran). In de eerste vier maanden dat u vastzat vroeg u een assistent in de gevangenis om raad. Hij zei u dat u de aanklager moest proberen te vinden om de zaak uit te klaren. Omdat niemand van uw kennissen en familie in Iran iets voor u wilde doen belde u uw vader in België op. Hij beloofde u I. P. A. (...), de echtgenoot van uw tante, te bellen en hem alsnog om hulp te vragen. I. (...) legde bij de rechtbank zijn werklicentie neer als borg waarmee u zeven dagen vrijaf kreeg en de gevangenis mocht verlaten. De volgende dag ging u naar de rechtbank en vroeg er om het adres van uw aanklager R. (...). U hoopte R. (...) te vinden en hem om vergiffenis te vragen opdat hij de klacht zou intrekken. Toen u bij het opgegeven adres kwam en de bewoners van het pand aansprak stelden ze dat er niemand met deze naam woonde. U meldde het gegeven aan de rechter. Hij legde u uit dat hij de aanklager zou oproepen. Indien hij na een tweede oproep niet zou reageren zou u worden vrijgelaten. Na zeven dagen bood u zich weer aan bij de gevangenis. I. (...) kreeg zijn werklicentie terug. Na zeven maanden in de gevangenis te hebben doorgebracht en niets meer van uw zaak te hebben gehoord kon u er niet meer tegen. U besloot u zelf te verwonden om in een ziekenhuis terecht te komen. In de tweede maand van 1391 (april/mei 2012) kerfde u met een scheermes in uw lichaam. Omdat u ernstig verwond raakte werd u naar een ziekenhuis van Shahryar (Iran) gebracht. Nadat u was verzorgd zag u uw kans en ontsnapte langs een raam. U hield op straat een motorfiets aan en vroeg de bestuurder u een lift te geven. U vluchtte naar uw grootmoeder die in dezelfde plaats

woonde. U verbleef er twee maanden. Nadien trok u naar uw tante A. A. (...) in Karaj, waar u twee dagen verbleef. In de vijfde maand van 1391 (juli/augustus 2012) nam u vanuit Teheran een bus naar Khoy. Omdat u niet met uw eigen paspoort kon reizen zocht u een smokkelaar die u naar Turkije kon brengen. U werd vanuit Khoy naar een dorp gebracht waar andere reizigers waren. Samen vertrokken jullie met een wagen naar een onbekende plaats. Na een wandeltocht van enkele uren kwam u in een dorp in Turkije. Vanuit het dorp werd u met een wagen naar Van (Turkije) gebracht. Vanuit Van werd u door een andere smokkelaar naar Istanbul (Turkije) gebracht. Na elf dagen van verblijf in Istanbul werd u naar Griekenland gebracht. Vanuit Griekenland reisde u naar Italië. In de Thalys-trein op weg naar België maakten jullie kennis met een meisje uit Lyon (Frankrijk). Uw smokkelaar vertelde haar dat jullie documenten waren vergeten. Ze zei dat dit niet erg was en dat ze ook haar paspoort niet bij had. Toen de politie een paspoortcontrole uitvoerde en u naar uw paspoort vroeg verstond u de vraag niet. Het onbekende meisje zei daarop aan de agenten dat u een vriend was en dat ook zij haar documenten in haar wagen had achtergelaten. Ze toonde haar rijbewijs. Daarop liepen de agenten door. Uiteindelijk kwam u op 28 november 2012 in België aan waar u op 30 november 2012 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw kart e melli (nationale kaart); uw legerdienstkaart; een betalingsbewijs van een boete; een oproepingsbrief van de kamer voor strafuitvoering van het algemeen en revolutionair parket van Melard op naam van I. P. A. (...), waarin staat dat hij u binnen 20 dagen dient uit te leveren aan dit parket; een kopie van de uitbatingslicentie van I. (...); prints van uw facebookbladzijden en een kopie van de Belgische verblijftitels van uw ouders. Na uw gehoor stuurde u een mail (dd.12/05/2014), waarin u enkele bestanden met afbeeldingen (met name een oude afbeelding van de echtgenote van de shah, een foto van de shah en ayatollah Khamenei met verwijzing naar prijzenverschillen in de loop van de geschiedenis, een niet nader bepaalde demonstratie waarbij personen in burger iemand aan het slaan zijn, een andere afbeelding met de tekst "stop crimes against humanity" en een afbeelding van een persoon met reuzenmasker van Ahmedinejad overmaakte.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u stelde in Iran in het bezit te zijn geweest van een geldig reispaspoort (gehoor CGVS I, p. 8). Er werd u daarop voorgesteld om via uw familie in Iran - met wie u verklaarde contacten te onderhouden - dit document op te vragen. Op uw tweede gehoor werd u opnieuw gevraagd naar uw paspoort. U legde daarop enkel uw originele shenasnameh (geboorteboekje) en uw originele kart e melli (nationale kaart) neer. U verklaarde dat een kennis deze documenten van uw tante had gekregen om aan u te overhandigen (gehoor CGVS II, p. 2, 3). Over uw paspoort verklaarde u dat deze nog steeds in Iran zou liggen en dat u er niet het nut van inzag deze over te laten maken (gehoor CGVS II, p. 11, 12). Die uitleg en uw bewering dat u niet weet bij wie het paspoort in Iran zich bevindt, is weinig overtuigend (gehoor CGVS III, p. 2). Zelfs nadat u nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd om uw paspoort zo snel mogelijk over te maken, liet u na - hoewel de vooropgestelde termijn reeds lange tijd verstreek - het gevraagde stuk op te sturen (gehoor CGVS II, p. 13 en CGVS III, p. 2). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij alle demarches onderneemt om alle documenten aan te brengen die zijn/haar relaas enigszins kunnen ondersteunen. Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou kunnen zijn dergelijke documenten over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Voorts dient te worden gewezen op enkele frappante inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen over uw uiteengezette reisweg, waarbij u beweerde illegaal vanuit Iran naar België te zijn gereisd. Zo stelde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op 8 februari 2013 vanuit Khoy door een smokkelaar naar de bergen te zijn meegenomen. Vanuit die bergen zou u gedurende 3 uur tot Van (Turkije) hebben gelopen (gehoor CGVS I, p. 8). U zou niet in Van zijn gebleven maar meteen op een wagen richting Istanbul zijn gezet (gehoor CGVS I, p. 9). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 5 juli 2013 herhaalde u grotendeels uw reisweg zoals uiteengezet op uw eerste gehoor, maar stelde dan weer één of twee nachten in Van te hebben verbleven (gehoor CGVS II, p. 11). Over dezelfde reisroute verklaarde u bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 29 april 2014 dan weer dat u vanuit Khoy door een smokkelaar met een wagen gedurende enkele uren naar een dorp werd gebracht. De naam van dat dorp verklaarde u niet te kennen. Vanuit dat dorp beweerde u een reis van meer dan een uur met een wagen naar een onbekende plaats te hebben gemaakt. Vanuit die plaats maakte u een voettocht van een vijftal uur door de bergen (gehoor CGVS III, p. 18). De naam van het dorp waar u als eerst aankwam in Turkije kende u niet. Daarop zou u de reis per wagen hebben voortgezet tot Van. Deze reis zou ongeveer acht uur hebben geduurd (gehoor CGVS III, p. 19).

Vervolgens stelde u dat u na uw aankomst in Italië een Thalys-trein had genomen. U had geen enkel document bij. Behalve u reisde uw smokkelaar met u mee (gehoor CGVS III, p.19). Hierbij is het opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op 8 februari 2013 beweerde dat er 40 politieagenten, de laatste halte voor u in Frankrijk aan boord van de trein kwamen (gehoor CGVS I, p. 9), terwijl u tijdens uw gehoor op 5 juli 2013 spreekt van 2 politieagenten die op de trein kwamen, twee haltes voor Parijs (gehoor CGVS II p. 12). Aan uw bewering dat een Franse reizigster de politie om de tuin leidde omdat u geen documenten bij had kan echter geen enkel geloof worden gehecht. Het is immers weinig aannemelijk dat een onbekende reizigster, gelet op het grote risico voor mensensmokkelaar te worden aanzien en wetende dat u zonder documenten reist, aan de politie die identiteitscontrole uitvoert, u als haar vriend/kennis zou voorstellen. Het is immers algemeen geweten dat politie, die op internationale treinen wordt ingezet om gerichte identiteitscontroles voert om illegalen/mensensmokkelaars op te sporen. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat de agenten na het zien van een rijbewijs van een Frans reizigster, alsnog zouden hebben nagelaten om uw documenten te vragen (gehoor CGVS III, p. 19-20). Tot slot dient vastgesteld te worden dat ook uw reisdata geenszins realiteitsgetrouw zijn. Zo verklaarde u dat u begin van de vijfde maand van 1391 (eind juli/begin augustus 2012) aan uw reis begon. U reisde van Khoy op enkele uren naar Turkije, waar u 11 dagen verbleef alvorens door te reizen naar Griekenland. Na 7 dagen verblijf in Griekenland reisde u door naar Italië waar u een nacht verbleef en vervolgens via Frankrijk naar België reisde. Gelet op uw verklaringen zou u maximaal ongeveer 23 dagen onderweg geweest zijn van Iran naar België, wat zou betekenen dat u ofwel reeds eind augustus/begin september 2012 in België zou aangekomen zijn of pas begin november 2012 uit Iran zou vertrokken zijn, wat dan weer geenszins overeenstemt met uw verklaring in België te zijn aangekomen op 28 november 2012 (gehoor CGVS I, p. 8-9). Deze bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute en laten vermoeden dat u een paspoort achterhoudt. Tevens komt uw algemene geloofwaardigheid op de helling te staan.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen in Iran met betrekking tot uw (gedwongen) huwelijk met N. (...) dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (klacht van haar broer, akte van in beschuldigingstelling, vonnis, documenten van uw scheiding enz.) in Iran aan te brengen. Tijdens uw gehoor op 8 februari 2013 verklaarde u nochtans dat deze documenten in Iran lagen en dat u ze wilde laten meebrengen door uw tante in België die naar Iran zou reizen en deze tegen het Iraans nieuwjaar (21 maart 2013) verwachten (gehoor CGVS I, p. 10, 11). Gevraagd naar deze documenten op 29 april 2014 beweerde u hierover enkel dat N. (...) na jullie scheiding naar Duitsland vertrok en alle documenten betrekking hebbend op deze zaak mee had genomen (gehoor CGVS III, p. 22). Die uitleg is, gelet op uw eerdere verklaringen ter zake, echter niet overtuigend. U verklaarde immers hiervoor expliciet dat de documenten m.b.t. de zaak met N. (...), thuis (bij uw tante) lagen (gehoor CGVS I, p. 11, 15). Dat er nog maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw problemen m.b.t. N. (...) blijkt verder uit verschillende ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk op 8 februari 2013 dat u N. (...) had leren kennen als vriendin/partner van uw vriend, M. A. (...). Ze zou van hem zwanger zijn geraakt en u erover hebben verteld wanneer M. (...) was gaan lopen sinds hij de zwangerschap had vernomen (gehoor CGVS I, p. 3). Tijdens uw gehoor op 29 april 2014 stelde u echter N. (...) te hebben leren kennen in uw wijk. U zou haar vriend zijn geworden. Uw moeder zou u attent hebben gemaakt op haar zwangerschap. N. (...) zou u niet hebben verteld van wie het kind was waardoor u niet wist van wie ze zwanger was (gehoor CGVS III, p. 23-24). Waar u aanvankelijk stelde dat N. (...)’s familie na de abortus te weten kwamen van haar zwangerschap, verklaarde u even verder dat ze voor de abortus ervan op de hoogte waren. Op welke manier haar familie van haar zwangerschap te weten kwam kon u echter niet vertellen. Nadat u werd geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen ontkende u enkel uw aanvankelijke bewering (gehoor CGVS III, p. 23-24). Waar u vooreerst beweerde dat N. (...)’s broer, B. (...), u verdacht van diefstal van een som geld en een klacht tegen u indiende (gehoor CGVS I, p. 3), benoemde u bij uw laatste gehoor haar broer plots als S. (...). Over B. (...) maakte u geen enkel gewag (gehoor CGVS III, p. 24). Tijdens uw gehoor op 8 februari 2013 stelde u gedurende tien maanden te zijn opgesloten omwille van deze hele affaire (gehoor CGVS I, p. 3). Tijdens uw gehoor op 29 april 2014 beweerde u dan weer vijf à zes maanden te zijn vastgehouden (gehoor CGVS III, p. 25). Overigens is het bijzonder dat u beiden had besloten om jarenlang gehuwd te zijn met elkaar, zonder een relatie erop na te houden. Bovendien is het merkwaardig dat, hoewel u stelt van N. (...) te zijn gescheiden, in uw shenasnameh, geen scheiding is geregistreerd. Dat u sinds uw scheiding in 1384 (2005/2006) tot aan uw vertrek uit Iran nooit de moeite zou hebben genomen om uw shenasnameh aan te passen en de scheiding erin te laten registeren is ook weinig aannemelijk (gehoor CGVS I, p. 2). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan deze door u beweerde problemen geen enkel geloof worden gehecht. Voorgaande vaststellingen zetten daarenboven uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling.

Ook bij de door u aangehaalde recente problemen rijzen een aantal vraagtekens. Aangaande uw werk, als organisator van huwelijksfeesten en uw optreden als muzikant op deze evenementen, dient verder te worden vastgesteld dat u er evenmin in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde business neer te leggen. U beweerde nochtans bij uw gehoor op 8 februari 2013, dat u thuis in Iran talrijke (naam/business)kaartjes had liggen (gehoor CGVS I, p. 12-14). Gevraagd naar enig bewijs van uw werk verklaarde u plots niets te hebben en dat dergelijke bewijzen niet bestonden (gehoor CGVS III, p. 2). Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw recente problemen blijkt uit een aantal merkwaardigheden en inconsistenties. Zo werd u gevraagd voor wie u het laatste huwelijksfeest organiseerde. U kon echter noch de naam van de bruidegom geven – met wie u nochtans zou hebben onderhandeld -, noch de naam van zijn vader en van wie de bruidegom uw gegevens had wist u evenmin te vertellen (gehoor CGVS I, p. 12, 15; gehoor CGVS III, p. 7). Ook bleek u – als organisator van het huwelijksfeest - de naam van de eigenaar van de boomgaard bij wie u de woning huurde niet te kennen, hoewel u verklaarde dat ook hij door de politie was opgeroepen om ter plaatse uitleg te geven (gehoor CGVS III, p.9). Waar u aanvankelijk verklaarde de enige muzikant te zijn geweest op het feest – uw collega's/vrienden waren die avond toevallig niet aanwezig - verklaarde u op uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat zowel u als uw collega/vriend, H. (...) als tweede muzikant aanwezig was (gehoor CGVS I, p. 7; gehoor CGVS II, p. 7). Tijdens uw gehoor op 29 april 2014 stelde u dan weer dat u samen met A. H. (...), S. H. (...) en S. Z. (...), muziek speelde, maar dat uw vrienden konden ontsnappen (gehoor CGVS III, p.8). Voorts beweerde u dat na de arrestatie van u en de vader van de bruidegom deze laatste na het betalen van een borg, vrij kwam (gehoor CGVS I, p. 17). Vervolgens hield u voor dat de vader van de bruidegom na het betalen van een boete bij de kalantari (politiebureau) vrij kwam en niet naar de rechtbank hoefde (gehoor CGVS II, p.7). Ten slotte opperde u dat de vader van de bruidegom niet naar het politiekantoor werd gebracht omdat hij in de wagen smeergeld betaalde aan de politieagenten. Hij zou in de buurt van het politiebureau gewoon zijn vrijgelaten. U ontkende hierbij expliciet dat deze persoon een boete diende te betalen (gehoor CGVS III, p. 11). Voorts is het weinig aannemelijk dat u, gedurende zeven maanden opsluiting, op geen enkel moment eraan heeft gedacht om een advocaat onder de arm te nemen om uw zaak op te volgen - mede gelet op uw verklaring dat men u een valse beschuldiging van diefstal van een gsm in de schoenen had geschoven - , nooit had gevraagd om het document waarop de volledige klacht stond door u te laten lezen en nooit heeft proberen te achterhalen of de rechter de aanklager had opgeroepen/opgespoord (gehoor CGVS III, p. 11-17). Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw directe vluchtmotieven.

Wat ten slotte uw verklaringen betreft in het verleden in Iran – naast uw directe vluchtaanleiding – omwille van uw werkzaamheden zeker 10 tot 15 keer te zijn opgepakt en geslagen, moet ook hier vooreerst opgemerkt worden dat u ter zake geen enkel overtuigend (begin van) bewijs heeft neergelegd, ondanks dat u stelde bepaalde bewijsstukken neer te zullen leggen op het Commissariaat-generaal (gehoor CGVS I, p. 10). U legde wel een enkel betalingsbewijs van een boete neer, maar meer dan het feit dat ene A. (...) de boete betaalde kan er niet uit worden afgeleid. Het betalingsbewijs geeft geen uitsluitsel over voor wie de boete was bestemd, noch wanneer ze werd uitgeschreven/uitgesproken (document 5). Voorts dient vastgesteld te worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u tijdens controles op feesten meerdere malen uit de handen van de overheid kon ontsnappen, maar in 2011 dan toch werd gearresteerd (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 4). Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal verklaarde u in deze optiek dan weer dat u 10 tot 15 keer werd opgepakt en geslagen door de autoriteiten. U voegde daar uitdrukkelijk aan toe dat u soms 2 dagen werd vastgehouden en tevens eens door de rechtbank tot zweepslagen werd veroordeeld. Laatste verklaringen vallen maar moeilijk met elkaar te rijmen (gehoor CGVS III, p. 21-22). Hoe dan ook, indien er alsnog enig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen meermaals gearresteerd te zijn tijdens feesten – waar gelet op bovenstaande vaststellingen fundamenteel aan kan getwijfeld worden -, moet vastgesteld worden dat die vroegere kleinere arrestaties er u in het verleden niet toe hebben aangezet Iran te verlaten. U verklaarde expliciet dat u in Iran een mooi leven had en zich had aangepast aan een dergelijk leven ((gevaar op) problemen met de autoriteiten door het organiseren van in Iran illegale feesten). Aan uw motivatie dat iedere emmer een spreekwoordelijke druppel heeft die er teveel aan is – in casu uw beweerde arrestatie en detentie in 1390/1391 (2011/2013) – kan zoals reeds aangegeven niet het minste geloof worden gehecht (gehoor CGVS I, p. 8, 20).

Gelet op alles wat voorafgaat, heeft u dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw kart e melli (nationale kaart) en uw legerdienstkaart, bevestigen uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u uw militaire dienstplicht heeft vervuld. Deze feiten worden niet betwist. De kopie van de uitbatingslicentie op naam van I. P. A. (...) heeft op u persoonlijk geen enkele betrekking. Het document op zich verwijst evenmin naar enig door u aangehaald probleem en of het feit dat het document ooit als borg zou zijn neergelegd. Wat betreft de door u neergelegde oproepingsbrief van het parket van Melard die u voorlegde, dient te worden opgemerkt dat om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Overigens is het merkwaardig dat op het document geen enkele officiële stempel staat van de instantie die het uitvaardigde. Uit de prints van uw facebookbladzijden, genomen tijdens uw gehoor op 29 april 2014 blijkt enkel dat u contacten onderhoudt met uw vrienden, niets meer, niets minder. Niets uit de inhoud verwijst ook maar enigszins naar de door u beweerde problemen of uw werkelijke relatie tot de Iraanse autoriteiten. De kopie van de Belgische verblijftitels van uw ouders bevestigen uw familiale banden en hun verblijf in België. Dit feit staat niet ter discussie. Wat betreft de door u gestuurde bestanden in uw mail van 12 mei 2014 dient te worden vastgesteld dat de afbeeldingen geen enkele betrekking hebben op de door u aangehaalde feiten en/of op u persoonlijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en kaart vervolgens in een vierde en laatste middel de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 8 EVRM. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De schending van de artikelen 2, 3, 5 en 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Artikel 48/2 bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat in de bestreden beslissing ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in stereotiepe en algemene bewoordingen. De Raad is echter van oordeel dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij oppert dat het vaststaat dat zij bij een terugkeer naar Iran een *“reëel en ernstig risico loopt op willekeurig geweld, zelfs om vermoord te worden, daar waar de interne situatie wordt gekenmerkt door willekeur.”* Verzoekende partij wijst erop dat zij een gedetailleerd feitenrelaas heeft weergegeven van haar problemen in Iran, dat dit feitenrelaas geen “contradicties” bevat en verzoenbaar is met de algemene informatie over Iran en dat haar dus hoe dan ook het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend en zij haalt aan dat verwerende partij niet bewijst dat zij bij terugkeer naar Iran geen ernstig risico zou lopen op *“willekeurig geweld en onmenselijke en vernederende behandeling”*, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad wenst er in de eerste plaats aan te herinneren dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag op de asielzoeker zelf rust en dat hij zelf dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het is bijgevolg niet aan verwerende partij om aan te tonen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst een risico loopt om te worden vervolgd of om ernstige schade te lijden. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij een gedetailleerd feitenrelaas heeft weergegeven van haar problemen in Iran, dat dit feitenrelaas geen tegenstrijdigheden bevat en dat het verzoenbaar is met de algemene informatie over Iran en dat zij bijgevolg wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing in tegendeel wordt gemotiveerd dat het asielrelaas van verzoekende partij doorspekt is met incoherenties, tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en onwetendheden, dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een uiterst belangrijk document zoals haar reispaspoort neer te leggen, zonder hiervoor een aanvaardbare verklaring te kunnen geven en dat verzoekende partij, wederom zonder hier een geldige uitleg voor te kunnen verschaffen, verder ook geen enkel begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van haar beweerde problemen. Uit onderhavig arrest blijkt dat verzoekende partij geen argumenten kan verschaffen waarmee zij deze motieven, en de daaruit afgeleide conclusie dat aan haar asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht, kan weerleggen. Daar waar verzoekende partij er nog op hamert dat haar hoe dan ook het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, duidt de Raad er nogmaals op

dat dit voordeel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt dat haar reispaspoort zich bevindt op haar vorige woonplaats en dat haar familie of kennissen daar niet naartoe kunnen gaan omdat dit huis niet haar eigendom is. De man van haar tante kon er nog enkele documenten ophalen maar heden is het huis leeggemaakt en verhuurd aan een andere persoon. Verder licht verzoekende partij toe dat zij een correcte reisweg heeft geschetst, dat N. twee broers heeft, B. en S. en dat N. in het begin inderdaad niet heeft gezegd van wie ze zwanger was. Zij heeft dit pas veel later gezegd. Verzoekende partij stelt hierna nog dat de echtscheiding niet vermeld wordt in haar geboorteakte aangezien men hiervoor eerst een procedure bij de rechter dient te volgen en men daarna naar de notaris dient terug te keren om dit te melden. Verzoekende partij is niet naar de notaris gegaan. Tot slot merkt verzoekende partij op dat haar niet kan worden verweten dat zij de namen van personen voor wie zij feestjes organiseerde niet kent.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat bovenstaand betoog niet van aard is om de verschillende motieven in de bestreden beslissing op enige wijze te ondermijnen. Verzoekende partij beperkt zich tot het bevestigen van haar eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren van bepaalde onwetendheden/eigenaardigheden en het verschaffen van bijzonder weinig overtuigende verklaringen – gelet op de zeer uitgebreide en duidelijke motivering in de bestreden beslissing – teneinde bepaalde opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen met elkaar te doen rijmen en het feit dat zij bepaalde essentiële documenten niet kan voorleggen goed te praten. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift slechts enkele door verwerende partij gedane vaststellingen aanhaalt (zie *supra*) en dat zij verder geen enkel concreet verweer aanvoert met betrekking tot de overige motieven die in de bestreden beslissing vermeld staan. Deze vaststellingen worden dan ook door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat verwerende partij in haar beslissing uitgaat van “onredelijke veronderstellingen” en dat de motivering in de bestreden beslissing “*totaal niet correct*” is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteenzet waarom verwerende partij zou zijn uitgegaan van onredelijke veronderstellingen en waarom de motivering niet correct zou zijn. Het uiten van loutere kritiek op de bestreden beslissing volstaat niet om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Volledigheidshalve verwijst de Raad naar hetgeen wordt gesteld in punt 2.2.3. en punt 2.2.13.

2.2.8.1. Verzoekende partij wenst te onderstrepen dat zij tijdens haar verblijf in België nooit op één of andere wijze schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Bovendien verblijven haar ouders legaal in België (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Verder in het verzoekschrift wijst verzoekende partij erop dat zij geen sociale binding heeft met haar geboorteland, dat zij België als haar land is gaan beschouwen en dat zij met dit land een zeer duurzame binding heeft ontwikkeld. Een terugkeer naar Iran zou inhouden dat zij uit haar vertrouwde omgeving zou worden gehaald, dat zij zou worden weggerukt uit het milieu waarin zij haar psychologisch en sociaal evenwicht heeft gevonden, dat haar opleidingen abrupt zouden worden afgebroken en dat haar familieleven ten eerste zou worden verstoord.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat bovenstaande elementen niet relevant zijn bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet (zie ook punt 2.2.1.).

2.2.9. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat haar leven in gevaar is in Iran, waar haar vader werkzaam was bij de UN, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet kan worden afgeleid dat het voormalig werk van haar vader mede aan de oorzaak zou liggen van haar vlucht uit haar land van herkomst (administratief dossier, stukken 4, 7 en 11). Een dergelijke bemerking is dan ook niet dienstig.

2.2.10. Verzoekende partij voegt per aangetekende zending d.d. 30 juni 2014 de volgende aanvullende stukken toe: “*Vonnis dd. 3.6.2002*” (bijlage 4), “*Overeenkomst 4.2.2002*” (bijlage 5) en “*Dagvaarding door O. M. dd. 12.3.2014*” (bijlage 6). Deze documenten worden telkens voorzien van een beëdigde vertaling naar het Nederlands. De Raad stelt vast dat deze documenten allen kopieën betreffen en hij wijst erop dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden

(RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien dient erop gewezen te worden dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.11. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij aangehaalde asielrelaas. Om die reden kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst gevaar loopt voor haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld en wijst erop dat het in Iran nog steeds compleet onveilig is en dat personen die zich niet houden aan de religieuze wetten worden vermoord of opgesloten zonder ernstig proces. Verzoekende partij toont hiermee niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Volgens verzoekende partij heeft verwerende partij duidelijk een verkeerde beoordeling gemaakt, zonder het gehoor correct weer te geven en zonder enig concreet onderzoek ter zake. Zij stelt dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen en dat "*de stukken en algemeen bekende gegevens*" duidelijk niet op ernstige wijze werden onderzocht. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk 18 en stuk 19) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 februari 2013, 5 juli 2013 en 29 april 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Waar verzoekende partij de nadruk legt op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Zoals reeds opgemerkt, komt het immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT